

เงาเทียน

บทนำ

ปัง.....

เสียงป็นนัดหนึ่งดังแหวกขึ้นมาในความเงียบสงัดกลางราตรีก็ก้อง แต่แล้วก็เงียบหายไปในช่วงระยะเวลาเพียงอึดใจเดียว มันรวดเร็วเกินกว่าที่จะปลุกความสนใจของใครๆ และบางทีก็อาจจะรวดเร็วไปจนไม่อาจจะปลุกบางคนขึ้นมาจากการหลับสนิทได้ นอกเสียจากบุคคลอันอยู่ในสถานที่ที่ใกล้กับต้นเสียงอย่างเหลือเกินเท่านั้น

เจ้าบ๋อยประจำโรงแรมแห่งหนึ่งแถวย่านถนนจอแจสายหนึ่งของกรุงเทพฯ นั่งสัปหงกแข่งกับเสมียนที่นั่งประจำเคาน์เตอร์ ความเงียบสงัดของราตรี ความเย็นสบายของอากาศกลางดึกและความเหน็ดเหนื่อยจากงานในหน้าที่ซึ่งผิดเวลาปรกติวิสัยของคนเราจะพึงทำ ทำให้ทั้งสองบังเกิดความมัวงุนจนมิได้สนใจต่อเหตุการณ์อย่างใดทั้งสิ้น จนกระทั่งมีเสียงคนวิ่งลงบันไดมาจากข้างบน ชายผู้หนึ่งปรากฏกายขึ้นเหนือชั้นบันไดซึ่งมีเพียงแสงไฟเปิดทิ้งไว้สลัวๆ เพียงดวงเดียว แม้กระนั้น ถ้าใครคนหนึ่งซึ่งยังไม่ถูกความมัวงุนรบกวน อยู่ในที่นั้นด้วย ก็จะเห็นว่าใบหน้าของเขานั้นซีดขาวบอกถึงความตื่นเต้นตกใจไม่น้อย

“เร็วเข้า เสียงใครยิงใครที่ข้างห้องของฉันก็ไม่รู้”

เขาร้องบอกเมื่อมองลงมาเห็นร่างนั่งอยู่เบื้องล่างตรงหน้า แต่เมื่อเห็นว่าเสียงของเขามีได้ก่อให้เกิดอาการอย่างใดขึ้นแก่คนทั้งสองเลย แม้แต่น้อย เขาก็ลงบันไดตรงเข้ามาหาเจ้าบ๋อย ซึ่งนั่งอยู่ตรงเก้าอี้ใกล้กำแพงหันข้างให้บันได จับแขนมันเขย่าพร้อมกับร้องเหมือนตะโกนบอกอีกครั้งหนึ่งว่า

“ตื่นเร็ว คนยิงกันตายแล้ว”

เจ้าบ๋อยตื่นแล้วตั้งแต่ถูกจับแขนเขย่า แต่ประสาทยังไม่ตื่นเต็มที่พอที่จะรับรู้ในคำบอกเล่านั้น พร้อมกันนั้น เสมียนก็พลอยรู้สึกตัวขึ้นด้วยบ้างเหมือนกัน เขาปิดปากหาอย่างยืดยาวแล้วก็ถามอย่างจ้วงเจี้ยวว่า

“อะไรกันครับคุณ ต้องการอะไรครับ”

“คนยิงกันในห้องข้างห้องฉัน”

เป็นคำบอกเล่าครั้งที่สาม ซึ่งผู้บอกมิได้แสดงความรำคาญใจแม้แต่น้อย เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นคงทำให้เขาตื่นเต้นเกินไปจนไม่อาจจะเหลือจิตใจไว้สำหรับความรู้สึกอย่างใดอื่นก็เป็นได้ คราวนี้ทั้งเสมียนและทั้งบ๋อยต่างก็เข้าใจในถ้อยคำนั้นดี เจ้าบ๋อยตาโตลูกโพล่งอย่างตกใจ แต่เสมียนดูเหมือนจะมีสติดีกว่า

“ห้องไหนครับ ห้องไหนที่ยิงกัน”

“ห้องเบอร์สาม ฉันพักอยู่เบอร์สอง”

“เอ ทำไมผมไม่ได้ยินเสียงอะไรเลยก็ไม่รู้” เสมียนปรารภคล้ายจะไม่ค่อยเชื่อนัก ทำให้อีกฝ่ายหนึ่งเริ่มจะเกิดความโมโหขึ้นมาทันที

“บู้ดโซ่ ก็ลืออยู่ข้างล่างนี่ แล้วคนพักอยู่ถึงชั้นสาม ลือจะไปได้ยินได้ยังไง แล้วลือยั้งนั่งหลับเสียอีกล่ะ โทรศัพท์เรียกตำรวจมาเถอะ”

“เดี๋ยวก่อนครับ เดี๋ยวก่อน” เสมียนตัดสินใจ “ขอผมขึ้นไปดูก่อนดีกว่า”

คนทั้งสามพากันเดินขึ้นบันไดแคบๆ ไปยังชั้นสามของตัวอาคารซึ่งทำให้เป็นสถานที่พักของคนเดินทาง ผู้แจ่งข่าวอันนำตกใจนั้นเดินไปหยุดอยู่หน้าห้องหนึ่ง บอกว่า “ฉันพักห้องนี้แหละ” แล้วก็ชี้มือไปยังประตูห้องถัดไป “ห้องนั้นที่ยิงกันเมื่อคืนนี่”

เหนือบานประตูห้องที่ถูกระบุว่าเกิดเหตุร้ายแรงนั้น มีตัวหมายเลข ๓ ทำด้วยทองเหลืองตอกตรึงไว้บนขอบไม้ เสมียนเดินตรงเข้าไปหยุดอยู่หน้าห้อง ลังเลนิดหนึ่ง แล้วจึงเคาะลงที่บานประตุนั้นอย่างไม่สู้จะแรงนัก

“คุณ คุณครับ”

ในห้องเงียบกริบ ชายที่พักอยู่ในห้องเบอร์สองมีท่าทางรำคาญใจและกระวนกระวาย เขาคอยจนเสมียนเคาะเรียกอีก ๒-๓ ครั้ง แล้วจึงระเบิดออกมาอย่างอตรนทนไม่ได้ว่า

“พุชโซ่ ก็คนมันตายไปแล้วใครจะมาขานรับลือได้นะ”

“อ้าว ก็ไหนคุณว่าคนยิงกัน” เสมียนหันมาโต้แย้ง “ถ้ามีการยิงกันก็ต้องแปลว่าคนหนึ่งตายแต่อีกคนหนึ่งต้องอยู่นะซี”

“ก็ใครมันจะอยู่ให้คนเขาพาตำรวจมาลากคอมันเข้าตะรางกันล่ะ ป่านนี้คนยิงมันก็เปิดไปแล้วละ”

“แต่ประตูปิดอยู่นี่” เสมียนแย้ง ไข่มือดึงลูกบิดประตูหมุน และดึงอย่างให้แน่ใจว่าประตูห้องถูกลั่นสลักไว้ข้างในจริงๆ

“มันอาจจะลงทางหน้าต่างไปก็ได้นาเฮีย” เจ้าบ๋อยออกความเห็นเป็นคำแรก “เฮียลองเรียกดังๆ ดูอีกทีซี ถ้ายังไม่ขานก็ไปเรียกตำรวจมาดูดีกว่า”

เสมียนจึงหันไปทางประตูที่เปิดสนิทอยู่นั้นอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้เขาพาดท่ามัตลงบนแผ่นไม้หนานั้นราวกับว่าเคยโกรธกับมันมานานนักหนาแล้ว

“คุณ คุณ เปิดประตูหน่อยเร็ว”

เงียบกริบ ไม่มีวิธีแหวว่าคนที่อยู่ในห้องนั้นจะตื่นขึ้นมาสักนิดเดียว มีแต่คนที่พักในห้องอื่นอีกสองคนเปิดประตูกว้างออกมาดูว่าเกิดอะไรขึ้น เมื่อรู้ว่าดูเหมือนจะเกิดมีการยิงกันขึ้น คนหนึ่งก็มีสีหน้าตกใจ

“ให้ตายซี ผมก็ได้ยินเหมือนกันแหละ เสียงปืนนะ แต่มันกำลัง ง่วงจัดผมก็เลยไม่สนใจว่าจะเป็นเสียงอะไร”

อีกคนบอกว่า “ผมหลับสนิทเป็นตาย ไม่ได้ยินเสียงอะไรเลยแหละ คุณ” จากสำเนียงและท่าทางของเขาบอกว่าเป็นคนต่างจังหวัดโดยแท้จริง

“ไปเรียกตำรวจมาเถอะ” คนที่รู้เห็นดีกว่าเพื่อนตัดสิน “ลองได้ เคาะเรียกจนประตูแทบพังแล้วยังไม่ตื่นอย่างนี้ละก็ สงสัยว่าจะตื่นไม่ได้ เสียจริงๆ แล้วก็ไม่รู้”

“ผมจะลงไปโทรศัพท์เรียกตำรวจมาเองครับ” นายบ้อยขันอาสา แล้วก็หันเดินแกมวิ่งไปทางบันไดขึ้นลงโดยเร็ว

อีกเพียงไม่ถึงสิบห้านาทีต่อมา จำนวนคนที่มายืนมองอยู่หน้าห้อง เบอร์สามนั้นก็เพิ่มจำนวนขึ้นอีกสาม ล้วนแต่เป็นบุรุษในเครื่องแบบสีกาที่ ทั้งสิ้น คนหนึ่งติดเครื่องหมายยศดาวสามดวง อีกคนมีเพียงดวงเดียว และอีกคนหนึ่งนั้นมีบั้งสามขีดที่แขนซ้าย

“คุณแน่ใจว่าได้ยินเสียงปืนดังมาจากห้องนี้จริงๆ”

นายตำรวจคนที่มิดาวสามดวงหันไปถามผู้ที่ได้ยินเสียงปืนหลังจาก ที่ได้รับฟังเรื่องราวทั้งหลายแล้ว และก็ได้รับการยืนยันอย่างหนักแน่นว่า

“โธ่ สาบานก็ได้ครับ ว่าเป็นเสียงปืนจริงๆ ผมเผชิญตื่นขึ้นมา ก่อนที่จะได้ยินเสียงปืนครู่หนึ่ง เพราะใจมันเป็นกังวลว่าจะต้องไปขึ้นรถ เดินทางไปต่างจังหวัดแต่ตีห้า ผมดูนาฬิกาเห็นว่าเพิ่งจะตีสอง ผมก็เลย จุดบุหรี่ยสูบ ตั้งใจว่าสูบหมดตัวแล้วก็จะเข้านอนต่อ แต่บุหรี่ยยังไม่ทัน หมดตัวเลยครับ เสียงปืนก็ดังขึ้น”

“นี่ตีสองเกือบครึ่งแล้ว” นายตำรวจก็มองดูนาฬิกาข้อมือของ ตนเอง พึมพำแล้วก็ชักต่อไปว่า “พอได้ยินเสียงปืนแล้วคุณทำยังไงต่อไป”

“ผมก็ลุกมาเคาะประตูเรียกครับ เรียกอยู่หลายครั้งก็ไม่ได้ยิน เสียงตอบ ผมถึงได้แน่ใจว่าต้องมีเรื่องร้ายแน่ๆ”

“แล้วคุณก็เลยลงไปเรียกคนข้างล่างใช่ไหม” นายตำรวจต่อ “ใช่ครับ”

“คุณมีกุญแจห้องอีกดอกหนึ่งหรือเปล่า” นายตำรวจหันไปถามเสมียน และก็ได้รับคำปฏิเสธ เขาจึงบอกว่า “ถ้าอย่างนั้นเราก็เห็นจะต้องพึ่งเข้าไปดู กันหน่อยละ อ้อ เตี้ยวก่อน คุณจำได้ไหม ว่าใครเป็นคนมาเข้าห้องนี้”

“จำได้ครับ” ทั้งเสมียนและบ้อยตอบพร้อมกัน แล้วเสมียนจึงอธิบาย ต่อไปว่า “ที่ผมจำได้ก็เพราะว่าวันนี้มีคนมาเข้าห้องพักเพียงห้าคนเท่านั้น เองครับ”

“เอ๊ะ แต่ที่นี่มีเพียงสี่คนเท่านั้นเองนี่นะ อีกคนไปไหนเสียล่ะ” นายตำรวจทักอย่างฉงนเมื่อหันกลับมาจับดูจำนวนคนมาพักที่ยืนอยู่ในที่นั้น อีกครั้งหนึ่งแล้ว เสมียนตอบว่า

“อีกคนหนึ่งอยู่ห้องริมสุดด้านโน้น คงไม่รู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น แล้วก็.. แอ่ๆ ไม่ใช่เพียงคนเดียวหรอกครับ เขามีภรรยาไปด้วย”

“อ้อ” นายตำรวจพยักหน้า “ถ้าอย่างนั้นก็อย่าไปกวนเขาเลย จะทำให้ ผู้หญิงประสาทเสียเปล่าๆ เล่าไปดีกว่าคนที่พักห้องนี้นะ รูปร่างท่าทาง เป็นยังไง”

“เป็นเด็กหนุ่มครับ” เสมียนโรงแรมตอบทันทีโดยไม่เสียเวลาคิด “ลงชื่อไว้ในสมุดยังไงผมก็จำไม่ได้เสียแล้ว ประเดี๋ยวผมไปเปิดดูก็ได้ แต่ผมจำได้ว่ารูปร่างแกค่อนข้างแบบบาง หน้าเซียวๆ เหมือนคนไม่สบาย มีกระเป่าเสื้อผ้าวางที่ตามบริษัทการบินเขาแจกผู้โดยสารมาใบเดียวเท่านั้นเองแหละครับ แล้วก็ชำระค่าห้องสำหรับวันนี้เรียบร้อยแล้ว”

“มาคนเดียวจริง”

“คนเดียวครับ” เสมียนบอก เล่าต่อไปโดยมิพักให้นายตำรวจต้อง ชักต่อว่า “ตอนที่แกมาขอเข้าห้องนั้นนะอยู่ในราวสักสองทุ่มเห็นจะได้ ผมให้เด็กพาขึ้นมา พอขึ้นมาแล้ว แกก็เก็บตัวเงียบอยู่ในห้องไม่ได้ลงไป ข้างล่างอีกเลย”

“ทางขึ้นลงของโรงแรมมีกี่ทาง”

“มีทางเดียวนั่นแหละครับ” เสมียนบอก “ทำไมครับสารวัตรคิดว่า คนร้ายจะหนีไปแล้วหรือครับ ถ้าจะหนีได้ก็มีอยู่ทางเดียวเท่านั้นคือปีนหนี ออกไปทางหน้าต่าง แต่ขอบกันสาดก็แคบมากครับ แล้วระยะระหว่าง หน้าต่างก็ห่างกันมาก ผมคิดว่าถ้าใครขึ้นอุตริปีนออกไปละ ก็มีหวังต้อง ตกลงไปกระตุกออกนอกเนื้อแน่ๆ”

“ตอนนี้ยังสันนิษฐานอะไรไม่ได้ทั้งนั้น” นายตำรวจบอก “นอกจาก จะเข้าไปดูให้รู้แน่เสียก่อนว่าเกิดอะไรขึ้นในห้อง เอ้าพวกเรา ขอแรง ช่วยกันกระแทกประตูหน่อยเถอะ”

“ผมเองครับ รอง” ตำรวจคนที่มิดั้งที่แขนอาสา ที่มีดาวเดียวก็ บอกว่า

“มา อ้าวจะช่วย”

ทั้งสองคนช่วยกันออกแรงกระแทกประตูอยู่หลายครั้ง ในที่สุด นายสิบจึงบอกว่า

“หมวดถอยออกไปเถอะครับ คราวนี้ผมคนเดียวก็สำเร็จ”

เขาถอยออกมาห่างจากประตูที่กะว่าพอเหมาะพอเจาะ แล้วก็วิ่งเข้าไปใช้ขวานข้างหนึ่งกระแทกบานประตูโดยแรง ได้ผล ประตูเปิดผลั้วเข้าไปทันทีพร้อมกันกับร่างของนายสิบผู้นั้นก็เสียหลักหน้าคะมา แซ่ดๆ ตามแรงโถมของตัวเองเข้าไปด้วย

นายตำรวจก้าวตามติดเข้าไปทันที แล้วก็หยุดชะงักโดยพลัน ในห้องนั้นเปิดไฟไว้สว่างไสว เป็นห้องแคบๆ กว้างยาวไม่เกินเก้าตารางเมตร เครื่องแต่งห้องมีเพียงตู้เสื้อผ้าชนิดติดกับโต๊ะแต่งตัวใบหนึ่งและเตียงนอนขนาดสี่ฟุตเตียงเดี่ยวเท่านั้นเอง และบนเตียงนั้นแหละ ที่มีภาพหนึ่งอันทำให้นายตำรวจต้องหยุดชะงักดังกล่าวแล้ว เพราะภาพนั้นเป็นภาพของชายผู้หนึ่งนอนหงายเหยียดยาวอย่างสบาย แต่ทว่าจากสีแดงฉานบนหมอนหนุนหัว และจากวัตถุดำมะเมื่อมที่เขาทำไว้ในมือนั้น แสดงให้เห็นว่าการนอนของเขานั้นมิใช่เป็นการนอนอย่างสบายเสียแล้ว

มีเสียงอุทานในลักษณะต่างๆ กันดังประสานขึ้นทางเบื้องหลังของนายตำรวจ นายสิบตำรวจผู้ซึ่งเพิ่งจะพุงกายลุกขึ้นมาจากท่าที่เสียหลักหัวคะมาลงไปในนั่งตรงผนังใกล้หน้าต่างระหว่างเตียงและตู้เสื้อผ้า ทำสีหน้าหวาดเสียว แต่นายตำรวจมิได้แสดงกิริยาผิดปกติแต่อย่างใด นอกจากสีหน้าจะเคร่งขรึมลงทันที เขาออกคำสั่งด้วยเสียงห้วนและเด็ดขาดว่า

“ทุกคนออกไปข้างนอก จ่าไปเฝ้าประตูไว้อย่าให้ใครผ่านเข้าออกห้องนี้ หมวดช่วยลงไปโทรศัพท์เรียนให้สารวัตรใหญ่ทราบที”

ผู้ที่อยู่ใต้บังคับบัญชาทำตามคำสั่งอย่างเคร่งครัดและฉับพลัน ในขณะที่คนอื่นถอยไปยืนรวมกันเป็นกลุ่มและโจษกันอย่างตื่นเต็นอยู่ที่หน้าประตูนั้น นายร้อยเอกก็เดินสำรวจดูรอบๆ ห้อง เขาไปชะโงกดูที่หน้าต่างซึ่งมีอยู่เพียงสองบานติดกันทางผนังด้านหนึ่ง แล้วก็กลับมาที่ตู้เสื้อผ้าซึ่งมีกระเป๋าผ้าใบตามลักษณะเดียวกันกับที่เสมีนโรงแรมระบุไว้ นั้นวางอยู่หน้ากระจกเงา เขารูดซิปปกระเป่าออกหยิบซองในนั้นออกมาวางไว้ข้างนอกที่โต๊ะอย่างระมัดระวัง และพิจารณาอย่างละเอียดถี่ถ้วน แต่ทว่าชายหนุ่มผู้ตายก็มิได้มีสมบัติอะไรมากมายที่จะทำให้เสียเวลาสำรวจนานเลย ในกระเป๋าใบนั้นมีเพียงกางเกงขายาวตัวหนึ่ง กับเสื้อเชิ้ตสองตัว ซึ่งเป็นผ้าเนื้อดีราคาแพงทั้งสามชิ้น กับหนังสืออ่านเล่นฉบับกระเป๋าเป็นภาษาอังกฤษอีกเล่มเดี่ยวเท่านั้น นายตำรวจมองดูของเหล่านี้ด้วยความคิด แล้วก็เอากลับเข้าบรรจุไว้ในกระเป๋าตามเดิม

อีกครั้งชั่วโมงต่อมา สภาพอันเงียบเหงาของโรงแรมก็กลับกลายเป็นอย่างตรงกันข้ามทีเดียว เครื่องแบบสีทากี้ในห้องนั้นเพิ่มขึ้นอีกหลายชุด แสงไฟจากกล้องถ่ายรูปสว่างวอบแวบครั้งแล้วครั้งเล่า หลังจากการชันสูตรพลิกศพตามวิธีของแพทย์ผ่านพ้นไปแล้ว ก็ได้มีการตรวจค้นตามเสื้อผ้าที่ผู้ชายสวมอยู่นั้นอย่างละเอียดอีกครั้งหนึ่ง

“นี่คุณธาดา ดูกระเป่านี้แนะะ”

นายตำรวจผู้ซึ่งมีมงกุฏครอบดาวสองดวง ซึ่งเพิ่งมาถึงทีหลัง ส่งกระเป๋าธนบัตรผู้ชายสีน้ำตาลแดงใบหนึ่งให้ร้อยเอก ผู้อ่อนนยกว่ารับไปเปิดออกดู

“มีอะไรที่น่าสนใจบ้างไหม”

“เดี๋ยวก่อน ขอผมดูให้ละเอียดก่อน” นายร้อยตำรวจเอกตอบ พลาหงายซองในกระเป๋าออกมาดูที่ละสิ่ง “หมวดช่วยจดไว้ด้วยนะ มีเงินอยู่สามร้อยหกสิบสี่บาท กับเศษสตางค์อีกห้าสิบสตางค์ นามบัตรไม่มีเลยอ้อ เดี๋ยวก่อน นี่มีแผ่นกระดาษอะไรอีกแผ่นหนึ่งก็ไม่ว่า”

เขาหยิบกระดาษชิ้นเล็กซึ่งพับสอดไว้ในซองหนึ่งออกมา เมื่อเขาคลิ้มมองก็ก็มีกระดาษขาวๆ อีกแผ่นหนึ่งร่วงลงมานบนพื้นห้อง เขาก็ก้มลงหยิบมันขึ้นจึงได้เห็นว่ากระดาษแผ่นนั้นเป็นภาพถ่ายขนาดสองนิ้วของหญิงสาวคนหนึ่ง ชายหนุ่มมองดูภาพนั้นอย่างพิจารณาคูหนึ่ง แล้วจึงส่งไปให้ผู้บังคับบัญชา ตนเองก็ก้มมองดูแผ่นกระดาษในมือ เมื่อส่งแผ่นกระดาษนั้นไปให้ผู้บังคับบัญชา นายร้อยตำรวจเอกหนุ่มได้กล่าวด้วยเสียงเคร่งขรึมว่า

“นี่เห็นจะเป็นหลักฐานในการสืบสวนได้อย่างดีทีเดียวครับ สารวัตร”

ในกระดาษแผ่นนั้นมีลายมือผู้ชายเขียนไว้ด้วยหมึกเส้นหนักๆ ใจความว่า...

“ไม่มีประโยชน์ที่จะหนีไปยังสารทิดใด ในเมื่อเปลวเทียนแห่งชีวิตของฉันทับสิ้นแล้ว ขอลาก่อน เปลวเทียนซึ่งไม่เคยอารี ให้แสงสว่างต่อชีวิตของฉันทันเลย...”

และในภาพถ่ายแผ่นนั้น หญิงสาวสวยสด กำลังยิ้มระรื่น ดวงตาแวววาวเป็นประกายระยับ รวากับจะเหยียดหยันต่อความตายอันน่าสยดสยองที่เกิดขึ้นภายในห้องนั้น ใต้รูปนั้นมีลายเขียนว่า

“สำหรับอาร์กัลลูกแมวที่รักของฉัน”

เปลวเทียน....